

Cafè sistèmic – desembre

Avui al cafè sistèmic érem 6 persones: acompanyats, educadores socials, psicòlogues, ... i també persones que es trobaven en un altre perfil.

Hem començat parlant del tercer ordre de l'amor. Aquest ens diu que hi ha d'haver un equilibri entre el que es dona i el que es rep. Perquè si un dona més que l'altre dintre d'un sistema hi ha un desequilibri.

Des de la sistèmica no es diu que una cosa estigui malament o no, només és explicativa del que passa. Un pot escollir viure en relacions on sempre doni més, o pot escollir viure amb relacions nutritives on també doni.

A partir d'una intervenció, ha sortit el tema de quan un dona més en una relació. Ens havia passat a més d'una i hem vist que això fa malbé la relació. Uns dels dos s'acaba desgastant. Algunes hem comentat que el que no dona està demostrant molt poc interès.

També ha sortit el dubte de què passa si els dos donen poc. Qui diu què és poc o molt? Pensem que això ho decideixen els membres d'aquella relació. Hem pensat que en una relació on es dona poc al final és com si no hi hagués relació, perquè estem aquí si total no ens donem gaire?

Una altra aportació ha comentat que potser un està reprimint el donar perquè sap que l'altre dona menys, justament per no trencar l'equilibri, però aquest primer donaria més.

També s'ha comentat que malgrat un desequilibri dintre d'aquesta relació, hi ha la llei de la compensació, que diu que l'univers es reequilibra. Pot ser que tinguem una relació en la que demanem més de l'altre, però una altra relació potser ens està reclamant més del que voldríem. Llavors hi hauria un equilibri més universal.

També hem parlat de com donem i per a què. Hem posat l'exemple d'una mama que li vulgui donar al fill una abraçada i dos petons sempre que s'acomiadi del seu fill. Pel fill n'hi ha prou amb l'abraçada, però la mare vol donar més. Llavors, pot arribar un moment que la mare li demani al fill una cosa que no li pertoca (ex. fer el dinar) i el fill no ho vulgui. Aleshores, la mare es podria enfadar perquè ella li dona moltes coses a ell.

Això ens ha obert la mirada a veure què li passa a la mare, si li passava una cosa semblant amb la seva mare i hem vist la importància de treballar aspectes propis dels pares quan hi ha problemes amb els fills. Un llibre que parla d'això és "La llei del mirall".

El treball amb nens o adolescents també ens ha portat a parlar que, perquè el professional pugui treballar amb el nen o adolescent, els pares l'han de veure amb bons ulls, ja que els fills són lleials als seus pares.

Un conflicte que surt sovint a l'escola d'una de les participants és el lloc per seure a la classe. Les cadires no tenen nom i cadascú pot seure on vulgui cada vegada. A alguns nens això els inquieta molt, volen seure al costat de la seva amigueta o amigueta.

Hem mirat què es pot fer. Una opció és dir, mitja hora un nen i mitja l'altra. Hem vist també que acompanyar 28 nens en els seus conflictes és complex. De vegades, aquests conflictes es parlen a una rotllana. Es pot ajudar a que els propis nens busquin una solució que els satisfaci als dos. També hem dit que potser és massa

per alguns nens sostenir que cada vegada que entren a classe hi hagi canvi de lloc. Pot ser una opció establir els llocs cada dilluns i saber que, per aquella setmana, seuran al mateix lloc. Així, els nens es poden relaxar i no necessiten córrer cada vegada que entren a classe.

A partir d'una altra situació, hem vist que els llocs físics poden significar moltes coses per a un nen. En aquest exemple, una nena s'havia assegut a un lloc i es va aixecar un moment. Un altre nen, que no ho sabia, es va asseure al seu lloc. Llavors la nena va agredir al nen. A més, com que no era capaç d'estar allà, un adult la va portar a fora per acompanyar-la. Aquesta nena és adoptada i segurament aquest lloc físic que li havien tret li recordava al seu lloc que també li havien tret a un altre sistema familiar, cultural, ... d'on provenia.

Hem acabat dient una paraula i entenent més la importància del lloc que té cadascú.